

Deģa Arvīda
vēsturiskā dēku romāna “Mellsila Pirāti”
TĪZERIS

1. nodaļa. Neglītais dueļa incidents

Piecpadsmīgadīgā patuklā lēdija Blānša Ārundela ar slimīgu sārtumu vaigos un mazām, dziļi iekritušām acīm sakārtoja savu dārgo tafta tērpu, ko vakarā grasījās sadedzināt druīdu sakurtajā ugunskurā, jo klāt 31. oktobris – rudens saulgrieži. Blānšas izspūrušais sirdsdraugs Abners ar ķerta cilvēka skatienu, kuplu bārdu un apkāries greznām rotaslietām neieredzēja viņas iznesīgo un noslēgto brāli Viljamu un cēla neslavu, kur vien spēja.

„Tu nepārklauties, brāl, es šovakar nebūšu pilī. Samelo manā vietā vecākiem, bet tā, lai viņi noticētu. Abners uzskata manas pūtītes un izsitumus par norādi uz skopumu, neviesmību vai sliktiem nodomiem. Kāda starpība, ja mūsu dzimta uz karalisko kroni nepretendē? Abners man ir iedvesis, ka saules dievs Muk-Ola šodien zaudēs spēku un nāves valdnieks Samhains pārspēs viņu un savāks pie sevis visus tos garus, kas miruši gada laikā. Mēs upurēsim dzīvniekus, lai apmierinātu nāves valdnieku un lai gari mums nedarītu pāri. Rīt būs nāves diena, jo lapas jau nokritušas, kļūst arvien tumšāks un dzestrāks. Rīt aizdegsim lākturus un patērēsīm sirsnīgāk, brāl, šodien vēl ne,” pie sevis runāja Blānša.

Viljams ieskrēja māsas apartamentos pa taisno no izjādes uz dūkanā ērzeļa – pāri aplokiem un čauri ābeldārziem, kur dzeltenī un sarkani āboli gozējās salnas nokostajā zālē. Te smaržoja pēc pūdera, žāvētiem bumbieriem un jaunas sievietes mēnešreizēm. Tieši laikā, lai noklausītos viņas atkārtoto monologu, kas bija izmēģināts pie spoguļa sudraba rāmī: – Rīt aizdegsim lākturus un patērēsīm sirsnīgāk, brāl, šodien vēl ne.

– Blanši, tavš Abners vēlas piesavināties Vardūru bagātības, tāpēc tev sagroza prātu, – tam uzmanību pievērsa brālis.

– Vil, tev kā vientuļniekam un sieviešu nīdējam pēc pārliecības kremt mūsu tuvās attiecības, vai ne? – māsas balsī iedzinkstējās sāpīga nots.

Viljams Ārundels Vardūrs norija aizvainojumu un devās savās istabās, lai nodotos smagām domām. (Tajā naktī Blānša padevās drauga Abnera apsēstībai – kaila dejoja ap ugunskuru, glāstīja viņu, pēc tam abi izgāza pilij vārtus, apgāza ratus, mētājās ar zemnieku savestajiem dārzeņiem). Vecāku mīlestību viņš nepazīna, tēvs un māte ar viņu sazinājās ar rakstītu zīmīšu starpniecību. Māsa viņu apskauda kā grāfa titula un Viltšīras un Londonas piļu nākamo mantinieku. Un vēl tas nelāgais noslēpums, par ko kalpones, mainīdamas baltos palagus, smaidīja aiz muguras... Viljams ar cirtainiem rudiem matiem, spēcīgu zodu ar bedrīti vidū, masīvu ērgļa degunu, zaļganbrūnām kaislīgām acīm, plānām augstprātīgām lūpām un muskuļotu ķermeni bija zinātkārs jauneklis, kura dzīvā iztēle uzbūra ainu, kā vasaras saulgriežu rītausmā druīdi ar sekretājiem spēlēja arfas un taures, sveicināja Papēža akmeni un smilšakmens megalītus, murminot skandēja dziesmas un kvēpināja ozollapas un vīraku. Augstskolas vasaras brīvlaikā viņš cerēja viesoties Stounhedžā un pats visu skatīt savām acīm. Privātskolotāji, kas gatavoja studijām, mēdza stāstīt par savādnieku Džonu Obriju –

„laisku cilvēku, kļaidoni ar bezastaina pērtiņa galvu un dažreiz nedaudz jukušu”, kurš pirmais izteica ideju, ka Stounhedžas akmeņu aplī esot druīdu templi.

Pirms studijām prestižajā Kembridžas universitātē vecāki Viljamu aizsūtīja vasaru pavadīt Londonas namā, un jauneklis pirmoreiz iepazīna pērkamu sieviešu apaļumus. Skrienot uz tikšanos ar saviem bezrūpīgajiem draugiem, Viljams uzkāpa uz kājas drūma izskata vīram ar uz augšu uzskrullētām ūsām, nīknām acīm, zemu krunkainu pieri, bruņukreklā un ar melnu apmetni, kam kājās bija augsti, brūni zābaki ar piešiem, un neatvainojās. Kāda roka viņu dažus desmitus metru tālāk sagrāba aiz mežģiņu apkakles un apstādināja kā nolēmētu.

– Pēc maniem ieskatiem, tu neesi tik drosmīgs, cik bezkaunīgs, zenķi no augstākās sabiedrības! – atskanēja zema, čerkstoša balss.

– Kas jūs tāds, un ko jūs gribat no manis? – vaicāja izbiedētais Viljams.

– Mans vārds ir Pjērs Lefošē, un es vācu Londonas ostā pirātu komandu, ko īpaši neafišēju. Kā sauc tevi?

– Grāfs Viljams Ārundels fon Vardūrs, barona dēls, nākamais Kembridžas universitātes tieslietu students.

– Ja tu nebūtu tik glups, tad zinātu, ka man, pirātam, labāk pirkstus mutē nebāzt, grāfa jaunskungs!

– Vai es drīkstu jums atvainoties par savu pārsteidzību? – jauneklis centās rast izlīgumu.

– Nē, gandarījums man būs tikai tad, kad būšu ar tevi duelējies un caurdūris tevi ar floreti. Diezin vai tev ir intelekts – māka zibenīgi pieņemt lēmumus un domāt dažus gājienus uz priekšu, kas nepieciešama paukošanās mākslā?

Viljams nobālēja kā krīts, viņa acis bija elle un dvēselē – šausmas. Kad viņš mazliet atgūvās, izdevās pār lūpām dabūt jautājumu: – Šeit, Londonā, jau nav klusas, nomaļas vietas, kur duelēties, sēr, un mums nav sekundantu.

– Nieki! Kopš karalis Čārlzs I to nodevis londoniešu rīcībā, Haidparks ir populāra dueļu vieta, un par sekundantu būs mans dēls Džils Lefošē, – līksmi paziņoja pirāts.

– Kā?!

– Vienkārši! Džil, panāc šurp!

Pirāti dēls un tēvs ielenca apjukušo Viljamu no abām pusēm un veda uz Haidparku kā kaujamu avi. Saprazdams, ka pret pirātu kapteini divkaujā neizdosies noturēties ne minūti, septiņpadsmitgadīgais Viljams izmisīgi prātā meklēja kādu izeju. Haidparkā starp divām kuplām gobām Džils padeva Viljamam savu floreti, bet Pjērs, ar labo roku uz trīspusējās floretes spala atspiedies, uz brīdi aizgriezās, lai pavērotu apkārtni, baidīdamies no karaļa sūtītām patruļām, kas nepieļāva nevienlīdzīgus dueļus starp zemākās un augstākās kārtas pārstāvjiem. Viljamam pie sāniem no ieročiem bija tikai pusgarais duncis sudraba makstī. Kad saule uz mirkli aizslīdēja aiz mākoņa un starp gobām iestājās puskrēsla, Viljams nevilcinādamies ar floreti dūra starp plaušām Džilam, kurš uzreiz bez viena kunkstiena saļima. Kad Pjērs atskatījās, viņa augšstilbā iecirtās pusgarais duncis, kas radīja svelošas sāpes, un vajadzēja pietuities uz viena ceļgala. Tēvs necentās aizkavēt jaunekli – slepkavu, pārliecās pār mirstošo dēlu un negribīgi izspieda pāris asaru.

Viljams ar uztraukumā pieslāpinātām samta īsbiksēm skrēja pa aleju prom, kad līdz viņam atšalca zema, čerkstoša balss: – Es tevi vajāšu, puis, līdz tu mirsi lielās mokās! Pirāti pāridarījumus neaizmirst.

Tajā un nākamajās dienās draugi krogā velti izgaidījās draiskulīgo Viljamu. Jauneklis bija devies uz Bātu pārdomāt notikušo: viņu mocīja vainas apziņa par nodurto zaļoksnējo Džilu Lefošē, bažas par to, lai kāds nejaušs aculiecinieks nenorāda uz viņu un lai šis pašaizsardzības instinkta izraisītais noziegums nenāktu ausīs tēvam, kurš kļūdas nepiedeva. Arī šaubas, vai maz vērts studēt sausās tieslietas, neizlēmība – varbūt steidzami pieteikties zobenu cīņas nodarbībās?

Somersetā, Bātas kūrortā ap 100 jūdžēm uz rietumiem no Londonas, līdz novembrim aristokrāti, viņu dēli un meitas peldējās +30 līdz +40 grādos romiešu izveidotās pirtīs, ko apūdeņoja karstie avoti. Pirtis atradās divstāvu galerijā ar gaiši brūnām sienām un kolonnām, ar romiešu dievu un karavadoņu skulptūrām pa terases perimetru ik pēc 3,5 metriem. Slīpie māla plāksnīšu jumti klāti ar oranžu sūnu, kas kontrastēja ar iezālģano taisnstūrveida baseinu centrā – pirmā stāva līmenī. Viljamu, kurš otrā stāvā dzēra zaļo Ceilonas tēju un piekoda kēksus, caur pusapaļajiem mēness formas logiem skatoties uz baseinu, pārsteidza palagos ievīstījušās nerātņas daiļavas. Vēlāk viena no peldētājām, uzlūkojot viņu ar bagātības oreolu manierēs un rotās, ieinteresēta aizmirsās un izbāza mēli. Uz četrstūrainām plānām akmens plāksnēm personāls sarindoja sasildītus un akurāti saritinātus pelddviēļus. Romiešu mozaīkas bija aizkrāsotas pret pelējuma sēni. Akmens vāzēs, ko vertikāli apjoza zivis un vainagoja gliemežvāku vinjetes, viesi sameta netīros dvieļus. Kad iestājās krēsla, starp romiešu kolonnu arkām kalpotāji izstūma lēzenus metāla gaismekļus uz trijkāja ar šķīdru degvielu. Baseins kūpēja no saskares ar auksto rudens vakara gaisu. Pēc kārtīgas izpeldēšanās, pretīguma māķts pret puskaļajiem sieviešiem, Viljams Bātas viesnīcā vienatņē nosvinēja savu astoņpadsmit gadu jubileju ar jēra cepeti un itāļu sarkanvīnu, kamēr aiz logiem ķēpāja slapjš oktobra sniegs, kas lēni krita uz nodzeltējušām koku lapām.

Kad viņu kariatē ar diviem sulaiņiem uz bukas veda uz Bristolī, otru varenāko ostu pēc Londonas, aiz Eivonas aizas pretējās nogāzēs pletās Lī mežs ar vairākiem koši zaļiem pilskalņiem. Ostā stāvēja vairāki pelēkbrūni, ar aļģēm apauguši pirātu–vergturu kuģi. Uz stāvā krasta Viljams pavēlēja apturēt kariatē, lai pavērotu paisuma–bēguma plūdmaiņu, kas Bristoles līcī sasniedza 14,4 metrus. Smārdēja pēc mikliem viršiem, sāļā jūras ūdens, darvas un kaiju mēsliem. Dabas krāšņuma priekšā jauneklā dvēselē kaut kas sakustējās un no flegmātiska tieslietu studenta mazliet pavirzījās uz dēķaina flibustieru kapteiņa, jūras viļņu pavēlnieka, pusi.

Mantīniekam bija jāpagūst izlemt par nākotnes plāniem līdz 21 gada vecumam, kad pārņems tēva īpašumus un pienākumus parlamenta Lordu palātā. Ja viņš atteiktos, tad visu mantotu māsa Blānša, izņemot vietu parlamentā. Ja viņš neglābjami sabojātu savu aristokrāta reputāciju uz daudziem gadiem, tad arī viss tiktu zaudēts.

Kad Viljams studēja tieslietas trešo – beidzamo – gadu un, dzīvodams savā dižciltīgo jauneklū pansijas spārnā ar pavāru un ģērbēju, drēģnās novakarēs garlaikojās, viņa rokās nejauši nonāca Elizabetes Patriksones – pirmās sievietes pirātes – gravīra ar tajā attēloto eņģeļa sejiņu ar šauru degunu, mazu mutīti ar pilnīgu un mazliet atkārušos

apakšlūpu un virs gaišajiem lokainajiem matiem uzsietu kokvilnas lakatiņu ar miroņgalvas atveidojumu. Viņš samīlējās Elizabetē kā nemaņā. Tas viņam lika izšķirties par studiju turpināšanu Sorbonā militāro zinību, navigācijas un franču valodas, literatūras katedrās, kaut gan tēvs mudināja atgriezties dzimtajā Vardūru pilī un pievērsties drošai diplomāta karjerai karaļa galmā. „Ar militārām priekšzināšanām es būšu viņas cienīgs un uzmeklēšu Elizabeti Karību jūras arhipelāgā, lai piespiestu sevi iemīlēt,” iztēlojās Viljams pēkšņā apņēmībā.

2. nodaļa. Atkalredzēšanās ar Pjēru le Grandu

Abi ar draugu un kursabiedru, karaļa Luija XIII brālēnu Šarlu d'Valuā, ļoti iekarsa strīdā, jo pavairāk uzņēma uz krūts, nosvinot Sorbonas universitātes izlaiduma vakaru. Tas bija principiāls strīds: vai pirāti jādēvē par *fortūnas džentlmeņiem* vai prastiem neliešiem? Kursabiedrs žākstījās, paslīdēja uz kroga slapjās flīžu grīdas un uzdūrās Viljama floretei, ko viņš bija izvīlcis, lai aizmestu projām. Pēc šā starpgadījuma, kad sadurtais tievais un izstīdzējušais Šarls ar lielajiem vaigukauliem ilgi sirga, grāfu Francijā izsludināja ārpus likuma. Kļuva par politisko trimdinieku. Uz apžēlošanu nebija ko cerēt, ja vien viņš nespētu gadiem ilgi izdarīt Francijas kronim neatsveramus pakalpojumus uz sauszemes vai jūrā.

„Varbūt skriet un mesties ceļos karaļa Luija Taisnīgā priekšā, lūgt piedošanu? Ieslodzījumu Bastīlijā gan nevēlos. Prasīt Anglijai diplomātisko patvērumu? Šarls man bija vairāk nekā draugs, kā brālis un iedvesmotājs grūtajās pirmseksāmenu naktīs. Cik nav dēku un joku sastrādāts divatā! Tagad mulķīgā kārtā ievainots un atsakās mani pieņemt – pat uzklausīt. Ja nevalodas par mūsu strīdu aizsniegs tēva ausis, zaudēšu mantojumu un karjeras izredzēm trekna svītra pāri... Varbūt pieslieties brīvajai pirātu ciltij un sākt visu no nulles vietā, kur visu izšķirs mana attapība un drosme?” prātoja grāfs.

Neizlēmušo Viljamu līdz Kalē ostmalai, vezdami zem padusēm, pavadīja karaļa musketieri gaiši zilos apmetņos ar izšūtiem sudraba krustiem, sarkanīgi brūnām vilnas biksēm, baltām pusgarām zeļēm un brūniem ādas zābakiem ar kantainiem purniem un lieliem atlokiem. Izsauca holandiešu kuģa kapteini, strupi pavēlēja viņu uzņemt apkalpē ar paša Francijas karaļa rīkojumu. Kapteinis netielējās. Lecot uz klāja, grāfs ieplēsa sēžas apvidū pārāk šauri šūtās brokāta īsbikses.

– Ko tu proti, aristokrāt? – painteresējās kapteinis ar sarkanu, nodzertu seju un šķidriem matiem.

– Es pārvaldu gan hidronavigācijas noslēpumus, ko apguvu studējot, gan koloniālpreču tirdzniecības principus, ko mācījos no tēva, – atklāja politiskais trimdinieks.

– Sāksi ar klāja beršanu un buru uzvilkšanu, ierindas matrozil! Ja sevi parādīsi kā uzcītīgu apkalpes locekli, paaugstināšu par stūrmaņa palīgu.

– Piekrītu, ja man izsniegs matroža formu. Kā redzat, nelaimīgā kārtā saplēsu bikses...

– kautrīgi piemetināja vakardienas students.

Kā izglītotu un izveicīgu vīru bez dzimtenes Viljamu laipni uzņēma uz parādos iekūlušās holandiešu tirgotāju brigas, kuras apkalpe grasījās kļūt par kaperiem un sirot Atlantijas okeānā – Dienvidamerikas piekrastē.

Druīdu tradīciju piekopējs Abners, māsas Blānšas intīmais draugs, to uzzināja no viņa kalpa un nekavējoties pavēstīja Viljama tēvam baronam Tomasam Ārundelam fon Vardūram, kurš dēlu izslēdza no mantojuma. Pašam ļaunvēlim gan piemētās dilonis un neizdevās ieprecēties Vardūru ietekmīgajā dzimtā. Lēdija Blānša fon Vardūra pēc mīļākā izvadīšanas skuma sešus mēnešus. Vairākkārt pārlasīja brāļa vēstuli par apsēstību uz pagrimušu sievieti, kaut kādu pirāti Elizabeti Patriksoni. Neizprazdama brāļa motīvus, taču īpaši nenosodīdama viņu.

Pjērs ar varoņdarbiem bija kļuvis slavens, un viņu iesauca par Pjēru le Grandu, jo dzimis Djepā Francijā. Pēc dēla Džila apglabāšanas zem laukakmeņiem ostmalā, izkuģošanas no Londonas ostas un mēnešiem ilgas klejošanas pa jūru, izkāmējuši un nikni uz visu pasauli, Pjērs ar pirātiem uzdūrās spāņu flotei, kurai naktī viena no galeonām bija atpalikusī. Pietuvojies tās pakalgalam, Pjērs ar šoneri pieslīdēja bortam tik klusi, cik iespējams. Lai gūtu pārliecību, ka viņa vīri alks pēc uzvaras par katru cenu, kapteinis ar uz augšu uzskrullētām ūsām, niknām acīm, zemu krunkainu pieri, bruņukreklā, baltu zīda lakatu ap kaklu un ar melnu apmetni, augstiem brūniem zābakiem kājās izsita caurumu sava šonera sēnā, lai tas sāktu grimt. Vīri ātri pārrāpās pāri galeonas bortam, aizsūtīja nakts sardzi pie dieviem, pēc tam nogalēja vai savažoja visus virsniekus, sagrāba ieroču noliktavu un ielenca pārsteigto apkalpi. Nevarēdams paturēt šo apkalpi, izsēdināja spāņus uz tuvākās salas pa vējam, paturēdams tikai tik daudz gūstekņu, cik vajadzēja kuģa vadīšanai. Tad galeonu ar trīsdesmit lielgabaliem pārdēvēja par *Paris* un ar tās dārgumiem aizburāja uz Franciju, kur Brestas ostā sadalīja guvumu uz galviņām. Pats Pjērs le Grands atgriezās Tortugā arniecīgām apkalpes paliekām, kur, nesniedzis pārskatus Francijas valdības gubernatoram, savervēja jaunu 160 vīru komandu.

Atlantijas okeāna vidū holandiešu kapteinis mira no infarkta, un Viljamam nācās pārņemt kuģa vadību. Viņš ietērpās tumšzilā pusgarā kapteiņa kamzoli ar sudraba uzpleciem un tresēm, sarkanās samta biksēs un melnos spīdīgi nolakotos ādas zābakos, pie katra sāna šūpojās pa garam zobenam ar sudraba spalvu, aiz melnās cieši aptītās zīda jostas aizspraustas trīs pielādētas pistoles. Ap galvu apsiets sarkans kokvilnas lakatiņš, un viņa garderobi vainagoja melna trijstūrene ar baltu spalvu. Bahamu salu rajonā uz holandiešu brigas *žālīna* – platformas kuģa mastu augšdaļā – sardzes matrozis pamanīja spāņu galeonu un padeva ziņu grāfam. Pieredzējušie jūrnieki atrunāja Viljamu no kanonādēm tieši potenciālās trofejas bortā, jo abi kuģi tad būtu tik sliktā stāvoklī, ka nebūtu iespējams izbēgt no pakalīdzīšanās. Turklāt, ja godīgi, nebija neviena lādiņa, lai izšautu borta zalvi. Spāņu tirdzniecības galeonas bija tik robusti būvētas, ka pirātu sakurtā kanonāde atlēktu no blīvā korpusa. Stiprā vēja un straumju ietekmē smagi piekrautais spāņu kuģis sāka sēniski zvalstīties, kas samazināja tā ātrumu. Ar labās puses *balzi*, uzvelkot arī trešo, slīpo aizmugures buru un *trimmējot* balastu brigas sānsverei, Viljamam izdevās aizbraukt priekšā spāņu kursam. Aiz neredzamā borta margsienas *vantpitiņos* – īsās dzelzs ķēdēs un stieņos ar riņķiem – iesēdās strēlnieki. Ar kreisās puses *balzi* kapteinis sagrieza kuģi, un no dažū desmitu metru attāluma holandieši iešāva spāņu kuģa tilpnē caur vaļējām lielgabalu lūkām, ievainodami vai nogalinādami lielgabalniekus.

Kamēr kuģis nebija iesaistīts militārā operācijā, pirātu kapteinis līdzinājās ikvienam no apkalpes. Bet kaujas laikā viņa vārds kļuva par likumu, ko pildīja bez

ierunām un jautājumiem. Viljams izkļiedza pavēli: „Pie ieročiem!” Tikmēr ekipāža jau ar *kaķiem* iecirta spāņu kuģa sānos un pievilka to klāt abordāžai. Uz spāņu galeonas bija tikai divdesmit karavīru, kas spēja pretoties Viljama pārgalvīgajiem četrdesmit pieciem, jo pārējos spāņus mocīja malārija un vēdertīfs. Tuvcīnā krita piecpadsmit spāņu un pieci holandieši. Uzvarētāji pārņēma uz trofejas kuģa *Montesuma* un uzspridzināja brīgu, jo nevarēja paturēt abus buriniekus. Slimos spāņus ievēla no brigas noāķētās laivās un palaida peldēt pa straumi. Viņiem bija minimālas izredzes sasniegt krastus bez spēcīgiem airētājiem. Ārstējot holandiešu jūrniekus no malārijas drudža, atbildīgais un gādīgais kapteinis Viljams iemācījās kaislīgi smēķēt un negulēt dienām un naktīm.

Tortuga ietilpa Lielo Antiļu salu grupā – starp Atlantijas okeānu ziemeļaustrumos un Karību jūru dienvidrietumos, blakus Kubas salai. Tortugas *Providences kompāniju* dibināja Antonijs Hiltons, angļu kuģubūvētājs un kolonijas līderis. 1630. gadā pēc salas atkarošanas no spāņu admirāļa dona Fadrika de Toledo dabiskā ostā francūži uzcēla *Fort de Rocher*. Salu sadalīja divās līdzvērtīgās daļās starp angļu un franču kolonistiem. Kopš 1633.gada kolonisti importēja vergus no Āfrikas, kas kultivēja viņu augļu plantācijas. Tā bija mežiem apaugusi sala trīsstūrveida cepures formā, kur pirātu kuģi meklēja patvērumu dabas dotos drošos līčos un kanālos, bet aiz salas piekrastē dislocētām tirgotāju, krodzinieku un amatnieku mājelēm vidienē atradās rombveidā nocietināts nepieejams cietoksnis. Francijas kroņa varu cietoksnī formāli pārstāvēja gubernators Ogists de Ožerons, kurš labprāt stājās veikalos ar godīgākajiem no pirātu kapteiņiem. Raibi gērbtas daudzu nāciju pirātu bandas apmetās jebkurā salas attālākā nostūrī un nepakļāvās gubernatoram, kamēr nebija vajadzīgs viņa vidutāja vai militārais atbalsts, lai vietēja mēroga konflikts starp bandu vadoņiem nepāraugtu visaptverošā karā. Izbēgušie plantāciju vergi pieslējās te vienai, te otrai pirātu frontes pusei. Reizēm virsroku guva angļu govju, cūku kāvēji – bukanieri, reizēm tie bija franču flibustieri, kas mazās lidojošās laivās apdraudēja Espanjolas krastus. Pirāti aizstāvēja reālu līdztiesību un nevienu neatzina par bagātu, ietekmīgu vai dižciltīgu kopš dzimšanas. De Ožerons bija sācis no Francijas ievest profesionālas prostitutas, lai sakārtotu pirātu barbariski brāzmaino dzīvesveidu un lai apkarotu homoseksuālās savienības vai daudzvīrību bukanieru ciematos.

Gar pieņemšanas bojām pa fārvateru iepeldējusi, galeona *Montesuma* pietauvojās Tortugas līcī vienas *kabeltauvas* atstatumā no krasta, aiz desmit citiem pirātu buriniekiem. Kā lepnākā spalva pušķī. Uz *kvarterklāja* Viljams sasauca holandiešu virsnieku apspriedi, lai izlemtu, kā rīkoties pirātu bāzē. *Rufē* – komandas dzīvojamās telpās – zem *baka* gulēja ap 25 sasirgušiem matrožiem. Ja neuzņemtu šaubīgus pirātus no krasta, piecpadsmit apkalpes locekļiem nebija cerību ar vareno galeonu aizkuģot uz kādu no Portugāles ostām. Pēc pieklājības vizītes cietoksnī ar divām mucām portvīna dāvanā un labām spāņu mežģīnēm gubernatora meitai Viljams kā politiskais trimdnieks un Francijas galma tenku pārzinātājs izraisīja Tortugas viltīgā gubernatora de Ožerona cieņu.

Blakuskuģa kapteinis Pjērs le Grands ar 160 rūdītiem vīriem drīz vien iekāroja Viljama skaisto galeonu ar divdesmit astoņiem lielgabaliem. Ostā ievācis ziņas par viņaniecīgo kauju pieredzi un uztverdams viņu kā sapņotāju studentu ne savā ampuā, blēdīgais Pjērs pēc pāris dienām uzaicināja grāfu ar virsniekiem pusdienās, lai pieprasītu

parakstīt *iedzīvošanās bruņinieku* sadarbības līgumu par *Spānijas zelta armādas* apdraudēšanu. Ja ļaunprātīgais Pjērs izmānītu *Montesumu* ārpus Tortugas gubernatora jurisdikcijas, gan atrastu veidu, kā sagrābt galeoni un tās zēnisko kapteini aizraidīt uz viņpasauli. Ar diviem kuģiem Pjērs kļuva par redzamu figūru pirātu aprindās. Viljamam, kurš joprojām meklēja savu sapņu tēlu pirāti Elizabeti Patriksoni, plāni nepavisam nebija tādi kā trulajam slepkavniekam. Pieņemšanā pie Pjēra sāka ar rumu un to noskaloja lejā ar sarkanvīnu. Kuģa *Paris* kapteiņa šaurā un neērtā kajīte oda pēc netīrām trauku lupatām, sviedriem, pēc iepelējuša guļammaisa, tabakas un urīna.

– Apvienojot uz jūras divus kuģus vienā trieciendūrē, mēs varētu likt spāņiem padoties, tiklīdz viņi ieraudzītu mūsu lielgabalus šaujamlūkās un melnos karogus ar miroņgalvu. Vai esi gatavs parakstīt sadarbības līgumu ar mani? „Nē” es nepieņemu, – ļauni smīnēdams, piedāvāja Pjērs le Grands, paceldams tostu ar pilnu glāzi.

Kapteiņa Viljama četri biedri atbalstoši sačukstējās, ka derētu samesties uz vienu roku ar Pjēru. Grāfs izlikās par kurlu:

– Esmu informējis Tortugas gubernatoru de Ožerona kungu, ka vēlamies mest mieru pirātu darbībai un doties uz Portugāli.

– Vai tad prāvs guvums zeltā un pērlēs jums kabatu spiedīs? – kārdināja Pjērs.

– Mūsu nolīgumam būtu jāpieaicina gubernatora adjutants par novērotāju, – izlocījās Viljams, nedodams skaidru atbildi un pēkšņi apjauzdams, ka ar četriem cīņubiedriem iekļuvis lamatās pret ciniskā pirāta 160 vīru apkalpi, no kuriem desmit –piecpadsmit drūzmējās kapteiņa kajītē un pie ārdurvīm.

– *Rrrr!* – tā Pjērs.

– Ko tu gribēji teikt, kaptein?

– *Rrrr!* pirātu leksikā nozīmē „piekrītu”.

Kad Pjērs turpināja izprašāt Viljamu, piepeši atpazina viņā sava dēla Džila slepkavu Londonas Haidparkā.

– Stop! Jūs, sauszemes žurkas, netaisieties pa vidu, kad man personīgi rēķini kārtojami ar šo nelietīgo jaunekli! – pēkšņi toni mainīja ļaunais Pjērs.

– Kādi rēķini, kaptein, ja redzu tevi pirmoreiz mūžā?! – tēloti izbrīnījās Viljams, kurš pirmais bija atcerējies Pjēra izteiksmīgo seju.

– Pirms dažiem gadiem tu *piesiti kanti melnajai dāmai*, Haidparkā nodurot manu vienīgo dēlu...

– Tu kaut ko jau!

– Nē, man ir teicama atmiņa, jo draudēju tev to atmaksāt, – atgādināja Pjērs, kļūdams laipns un smaidīgs.

– Man ir simtiem Meksikas sudraba stieņu tilpnēs, es varētu kompensēt tavas tēva sāpes,

– Viljams nāca klajā ar priekšlikumu, kam teorētiski vajadzētu glābt viņa un biedru dzīvības.

Pjēra vīri saskatījās, iedegdamies alkātībā, bet varmāka kapteinis izlikās šo pirātu impulsīvo vēlmi nemanām. Viesiem turpināja pildīt iztukšotās glāzes. Nācās dzert. Pie alkohola nepieradušajam Viljamam no reibuma bija smaga galva – nevarēja padomāt. Pjērs kļuva aizvien jautrāks.

– Viljam, manuprāt, tev derētu *noskūpstīt lielgabalniēka meitu*, kad mans bendes kaķis ar deviņām astēm sāks dancot pa tavu maigo muguru, – tas jau skanēja nievājoši.

– Jums nav liecinieku Haidparka incidentam. Es kā aristokrāts pieprasu taisnīgu tiesu de Ožerona kunga klātbūtnē, – uzstājīgi izteica angļu grāfs, kam uz pieres izspiedās sviedru lāsītes.

Atskanēja satriecoši skaļa zalve. Pjēra veiklie zēlli izskrēja uz klāja un ieraudzīja no *Montesuma* lielgabaliem ceļamies vieglu dūmaku.

– Kas tad tas? – vaicāja pārsteigts Pjērs.

– Apsveicināšanās zalve no manas galeonas. Es, pārāk neuzticēdamies tavām diplomāta spējām, neparasti trāpīgo kanonieri Sesilu Senžustu, kurš dienējis Francijas karaflotē, pabrīdināju: ja pēc divdesmit piecām minūtēm neatgriezīsos uz kuģa ar virsniekiem, lai padod zalvi. Labas lodes iepirkām Tortugā apmaiņā pret spāņu sudrabu. Brīdinu: ja vēl pēc piecām minūtēm neparādīsos uz klāja, Sesils ar saviem lielgabalniem tēmēs pa *Paris* bortu tuvu ūdens līnijai.

Pjēra tuvākie līdzgaitnieki nikni vicināja pistoles un zobenus, spiezdami šaurajā un smirdīgajā kapteiņa kajītē.

– Izklausās neticami, ka Tortugas ostā tu arniecīgu apkalpi piesaki karu varenam pirātam, citu kuģu kapteiņiem to redzot, – atjēdzās samulsušais Pjērs.

– Tas nav karš, bet draudzīgs brīdinājums, Pjēr.

– Tad, pārejot pie mūsu sarunas tēmas, esi mainījis viedokli un noslēgsi sadarbības līgumu, mani atzīstot par savu komandieri?

– Nē, ne gluži.

– Tad tu tomēr iepazīsi *lielgabalniēka meitu*...

Pjērs pavēlēja bocmanim doties uz lielgabalniēku nodalījumu un personīgi kontrolēt, kā piecās minūtēs izbīda stobrus pret *Montesumu*. Deva ilgi gaidīto mājienu, un pirāti Viljamu ar biedriem piespieda pie krēsliem, apmetot biezas virves ap pleciem un atbruņojot no zobeniem un pistolēm.

Viljama simpātija pirāte Elizabete Patriksone bija pārgērbusies par vīrieti, lai Tortugā uzlavītos uz *Paris* un pie pirmās izdevības saceltu dumpi, pārņemot Pjēra kuģa vadību. Ja Elizabete, juzdama līdzī Viljamam un viņa biedriem, kas tagad atradās slazdā, nebūtu pirātu kapteinim tajā mirklī pielikusi pistoli pie pakauša ar biedinājumu *izšķeterēt* smadzenes, viņi nebūtu no Pjēra kajītes izkļuvuši sveikā.

– *Skaidās ir mani balķi!* – ieblāvās Pjērs.

Pjēra ekipāža, bīdamās par kapteiņa dzīvību, atkāpās un palaida viesus ārā uz netīrā un nekārtīgā klāja. Pjērs viegli streipuļoja un žagojās. Elizabete, piespiedusi pistoli pie pirātu kapteiņa platās muguras, devās līdzī Viljamam laivā. Viljams, lai spētu nostāvēt taisni, centās sev iestāstīt, ka itin nemaz nav dzēris.

Uzvarētājs iesmēja Pjēram sejā: – Tev ir jāapsver atgriešanās pie cūku cepināšanas, ja nevari valdīt uz jūras!

Pēc uzkāpšanas uz holandiešu galeonas borta krietni iesviķojušo gūstekni palaida vaļā, un apsmietais, lamājoties un lecot, iekēries atraisītā vantī, uz savu kuģi, netrāpīja un neveiksmīgi lauza sprandu. Laikam žūpam *šilierējās* alkohola iespaidā. Kamēr *Paris* apkalpe ķeksēja no līča laukā kapteiņa līķi, Viljama prasmīgie holandiešu lielgabalniēki, turot degļus kaujas gatavībā, Sesila vadīti, tiešā tēmējumā sadragāja *Paris* fokmastu un stūri, tādēļ Pjēram uzticīgie pirāti nevarēja viņus vajāt.

Holandieši pilnās burās pameta Tortugu bez apkalpes papildināšanas, tikai ar maizes un dzeramā ūdens krājumiem divām nedēļām. Viljams lika uzņemt kursu uz Miera ostu, kur iepirka ilgstoši glabājamu žāvētu gaļu un zivis, un Haiti līci, kur salīga piecdesmit brašņus. Bija jāizvairās piebraukt par tuvu Espanjolai, kur bāzējās spāņu karaflote. Elizabete ar vasarsraibumainu eņģeļa sejiņu, šauru degunu, mazu mutīti ar pilnīgu un mazliet atkārušos apakšlūpu un virs gaišiem lokainiem matiem uzsietu kokvilnas lakatiņu ar miroņgalvas atveidojumu, ar drediem un sudraba auskariem miroņgalvas formā, platām pelēkām pirātu biksēm, zelta krāsas zīda blūzē ar platu ādas jostu un sudraba sprādzi, augstos zābakos nākamajā rītā ienāca kapteiņa kajītē. Un, kad Viljams pacēla acis augšup, pie brokastu galda atklāja, ka viņa noslēpumainais glābējs ir sieviete.

Elizabete nekautrējās vaicāt: – Vai tiešām, kapteini, tu paredzēji, ka ļaunais Pjērs le Grands ievilinās lamatās un centīsies izprovocēt uz agresiju, lai varētu jūs nomaitāt? Vai piekodināji saviem lielgabalniem slīktākajā gadījumā tevi nogremdēt kopā ar naidīgā *Paris* apkalpi?

Viljams viņai atzinās, ka ir blefojis: par tukšo zalvi teicis taisnību, jo tā nevienam nekaitētu, bet par nākamo (pilno) zalvi muldējis tukšu. Mazliet kremta, ka viņa dēļ bojā gājis varonīgs, kaut arī zemisks kapteinis.

– Man kopš augstskolas sola ir romantiskas jūtas uz tevi, tavu skaistumu un pirātes slavu, – izplāpājās grāfs.

Elizabete apsoliņa viņam piederēt, ja viņš nodemonstrēs pārgalvīgu pirāta drosmi, sagrābjot zviedru karakuģi, ko var izdarīt vienīgi Rīgas vai Stokholmas ostās. Pirāte nešaubījās, ka tas ir neīstenojams uzdevums, bet citādi nevarēja atvairīt jauneklīgā grāfa uzmācību. Iegūt laiku.

Viljams spāņiem konfiscētajā kartē ar raustītu līniju iezīmēja galeonas *Montesuma* maršrutu uz Portugāles ostu Lisabonu, kur bija nodomājis pārdot savu sudraba stieņu daļu. Par šo naudu viņš bija iecerējis nopirkt līdzīpašnieka tiesības uz Brēmenes tirdzniecības kuģa, kas bez mazākās aizdomu ēnas varētu noenkuroties Rīgā. Holandiešu kaperi un Haiti pirāti nesolidarizējās ar viņa plāniem, tāpēc Lisabonas ostā sacēlās, atņēma grāfam kapteiņa pilnvaras un ievēlēja no sava vidus jaunu kapteini. Pirāti izraudzījās kapteiņa kandidātu Sesilu Senžustu, ņemot vērā viņa kuģošanas iemaņas, talantu kaujās un veiksmes faktoru. Elizabete Patriksone Lisabonā nokāpa no *Montesuma*, un vēlāk neviens viņu nav redzējis dzīvu.